

Wtorek, 17 kwietnia 2018 r.

P8_TA(2018)0105

Wzmacnianie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej w Unii Europejskiej**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2018 r. w sprawie wzmacniania spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej w Unii Europejskiej: 7. sprawozdanie Komisji Europejskiej (2017/2279(INI))**

(2019/C 390/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz art. 4, 162, art. 174–178 i art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego, ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1301/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących realizacji celu „Inwestycje na rzecz wzrostu i zatrudnienia” i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1080/2006 ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1304/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1081/2006 ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1300/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1084/2006 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących wsparcia z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 9 października 2017 r. pt. „Mój region, moja Europa, nasza przyszłość: siódme sprawozdanie w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej”(COM(2017)0583),
- uwzględniając pakt amsterdamski ustanawiający agendę miejską dla UE, uzgodniony podczas nieformalnego spotkania ministrów finansów UE odpowiedzialnych za kwestie miejskie, które odbyło się w dniu 30 maja 2016 r. w Amsterdamzie,
- uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 15 grudnia 2015 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając Europejski filar praw socjalnych ustanowiony w dniu 17 listopada 2017 r. w Göteborgu przez Parlament Europejski, Radę i Komisję,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 25 kwietnia 2017 r. pt. „Aby polityka spójności była bardziej skuteczna, użyteczna i widoczna dla naszych obywateli” ⁽⁷⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 15 listopada 2017 r. pt. „Synergie i uproszczenie polityki spójności po roku 2020” ⁽⁸⁾,
- uwzględniając białą księgę Komisji z dnia 1 marca 2017 r. w sprawie przyszłości Europy pt. „Refleksje i scenariusze dla UE-27 do 2025 r.”(COM(2017)2025),

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320.⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 289.⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 470.⁽⁴⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 281.⁽⁵⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 259.⁽⁶⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 2015 r., Parlament i Komisja/Rada, sprawy C-132/14 do C-136/14, ECLI:EU:C:2015:813.⁽⁷⁾ Dok. 8463/17⁽⁸⁾ Dok. 14263/17

Wtorek, 17 kwietnia 2018 r.

- uwzględniając dokument Komisji z dnia 26 kwietnia 2017 r. otwierający debatę w sprawie społecznego wymiaru Europy (COM(2017)0206),
- uwzględniając dokument Komisji z dnia 10 maja 2017 r. otwierający debatę w sprawie wykorzystania możliwości płynących z globalizacji (COM(2017)0240),
- uwzględniając dokument Komisji z dnia 31 maja 2017 r. otwierający debatę w sprawie pogłębienia unii gospodarczej i walutowej (COM(2017)0291),
- uwzględniając dokument z dnia 28 czerwca 2017 r. otwierający debatę na temat przyszłości finansów UE (COM(2017)0358),
- uwzględniając dokument roboczy Komisji z dnia 10 kwietnia 2017 r. pt. „Konkurencyjność w regionach o niskim poziomie dochodów i rozwoju: sprawozdanie w sprawie regionów słabiej rozwiniętych”(SWD(2017)0132),
- uwzględniając dokument roboczy Komisji pt. „Why regional development matters for Europe’s Economic Future”[Dlaczego rozwój regionalny ma znaczenie dla przyszłości gospodarczej Europy] ⁽⁹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 lutego 2018 r. w sprawie nowych, nowoczesnych wieloletnich ram finansowych dla Unii Europejskiej, która skutecznie realizuje swoje priorytety po 2020 r. (COM(2018)0098),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 października 2017 r. pt. „Silniejsze i odnowione partnerstwo strategiczne z regionami najbardziej oddalonymi UE”(COM(2017)0623),
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Regionów z dnia 11 maja 2017 r. pt. „Przyszłość polityki spójności po 2020 r. Ku silnej i skutecznej europejskiej polityce spójności po 2020 r.” ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 25 maja 2016 r. w sprawie komunikatu Komisji pt. „Inwestycje na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego – maksymalizowanie wkładu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych” ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 września 2015 r. pt. „Inwestycje na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia: wspieranie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej w UE” ⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 września 2015 r. w sprawie miejskiego wymiaru polityki UE ⁽¹³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 maja 2016 r. pt. „Nowe narzędzia rozwoju terytorialnego w polityce spójności na lata 2014–2020: zintegrowane inwestycje terytorialne (ZIT) oraz rozwój lokalny kierowany przez społeczność (CLLD)” ⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 maja 2017 r. pt. „Właściwa kombinacja funduszy na rzecz regionów Europy: zapewnienie równowagi między instrumentami finansowymi a dotacjami w ramach polityki spójności UE” ⁽¹⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 września 2016 r. w sprawie polityki spójności i strategii dotyczących badań naukowych i innowacji na rzecz inteligentnej specjalizacji ⁽¹⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 września 2016 r. pt. „Europejska współpraca terytorialna – najlepsze praktyki i działania innowacyjne” ⁽¹⁷⁾,

⁽⁹⁾ Iammarino, S., Rodriguez-Pose, A., Storper, M., „Why Regional Development Matters for Europe’s Economic Future”, dokumenty robocze, lipiec 2017 r., Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej i Miejskiej, Komisja Europejska.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 306 z 15.9.2017, s. 8.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 303 z 19.8.2016, s. 94.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 316 z 22.9.2017, s. 132.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 316 z 22.9.2017, s. 124.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 76 z 28.2.2018, s. 2.

⁽¹⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0222.

⁽¹⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0320.

⁽¹⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0321.

Wtorek, 17 kwietnia 2018 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2017 r. pt. „Inwestycje na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego – maksymalizowanie wkładu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych: ocena sprawozdania na mocy art. 16 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów”⁽¹⁸⁾,
 - uwzględniając swą rezolucję z dnia 13 czerwca 2017 r. w sprawie elementów składowych polityki spójności UE na okres po roku 2020⁽¹⁹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 czerwca 2017 r. w sprawie zwiększenia zaangażowania partnerów i widoczności wyników europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych⁽²⁰⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie promowania spójności i rozwoju w regionach najbardziej oddalonych UE: wykonanie art. 349 TFUE⁽²¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 października 2017 r. w sprawie dokumentu otwierającego debatę na temat przyszłości finansów UE⁽²²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie słabiej rozwiniętych regionów UE⁽²³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie następnych WRF: przygotowanie stanowiska Parlamentu dotyczącego WRF na okres po 2020 r.⁽²⁴⁾,
 - uwzględniając konkluzje i zalecenia grupy wysokiego szczebla monitorującej uproszczenie dla beneficjentów europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinie Komisji Budżetowej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, jak również Komisji Kultury i Edukacji (A8-0138/2018),
- A. mając na uwadze, że celem polityki spójności jest wspieranie harmonijnego i równomiernego rozwoju całej Unii i jej regionów, co prowadzi do wzmocnienia jej spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej w duchu solidarności oraz z myślą o propagowaniu równoważonego wzrostu, zatrudnienia i włączenia społecznego, a także o zmniejszaniu zacoferowania regionów najmniej uprzywilejowanych, zgodnie z Traktatami;
- B. mając na uwadze, że w 7. sprawozdaniu w sprawie spójności wykazano, że różnice między regionami ponownie się zmniejszają, ale że sytuacja poszczególnych terytoriów jest bardzo zróżnicowana, zarówno pod względem wielkości PKB na mieszkańca, jak i zatrudnienia czy innych wskaźników, oraz że niektóre różnice utrzymują się, przenoszą lub zwiększają w obrębie regionów i państw członkowskich lub między nimi, w tym także w strefie euro;
- C. mając na uwadze, że 7. sprawozdanie w sprawie spójności zawiera niepokojące dane na temat stopy bezrobocia, w tym stopy bezrobocia młodzieży, która w wielu regionach nie wróciła do poziomu sprzed kryzysu, oraz na temat konkurencyjności, ubóstwa i włączenia społecznego;
- D. mając na uwadze, że prawie 120 mln Europejczyków (24 %) jest dotkniętych ubóstwem, zagrożonych ubóstwem lub w poważnym stopniu pozbawionych środków materialnych bądź żyje w gospodarstwach domowych o małej intensywności pracy; mając na uwadze, że wzrasta liczba osób pracujących żyjących w ubóstwie, a liczba młodych osób bezrobotnych jest nadal wysoka;
- E. mając na uwadze, że bezrobocie i bezrobocie młodzieży w Unii stopniowo maleje od 2013 r., ale nadal utrzymuje się powyżej poziomu z 2008 r. (odpowiednio 7,3 % i 16,1 % – dane z grudnia 2017 r.)⁽²⁵⁾, przy czym między państwami członkowskimi i w obrębie samych państw członkowskich występują znaczne różnice, w szczególności w niektórych państwach członkowskich najbardziej dotkniętych kryzysem finansowym; mając na uwadze, że różnice między regionami zaczęły się zmniejszać; mając na uwadze, że wciąż występują znaczne różnice w poziomie bezrobocia między państwami członkowskimi: zgodnie z najnowszymi danymi od 2,4 % w Republice Czeskiej i 3,6 % w Niemczech do 16,3 % w Hiszpanii i 20,9 % w Grecji⁽²⁶⁾; mając na uwadze, że ukryte bezrobocie (bezrobotni chętni do pracy, ale poszukujący zatrudnienia w sposób nieaktywny) wynosiło 18 % w 2016 r.;

⁽¹⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0053.

⁽¹⁹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0254.

⁽²⁰⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0245.

⁽²¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0316.

⁽²²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0401.

⁽²³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0067.

⁽²⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0075.

⁽²⁵⁾ <http://ec.europa.eu/eurostat/documents/2995521/8631691/3-31012018-BP-EN.pdf/bdc1dbf2-6511-4dc5-ac90-dbadee96f5fb>

⁽²⁶⁾ <http://ec.europa.eu/eurostat/documents/2995521/8701418/3-01032018-AP-EN/37be1dc2-3905-4b39-9ef6-adcea3cc347a>

Wtorek, 17 kwietnia 2018 r.

- F. mając na uwadze, że w 7. sprawozdaniu na temat spójności zwrócono uwagę na dużą różnorodność regionów i terytoriów, także w ramach aktualnych kategorii regionów, w zależności od szczególnych warunków (najbardziej oddalone położenie, mała gęstość zaludnienia, niskie dochody, niski poziom wzrostu itp.), co wymaga zastosowania indywidualnie dostosowanego terytorialnego podejścia;
- G. mając na uwadze, że jednym z najważniejszych elementów 7. sprawozdania w sprawie spójności jest zidentyfikowanie regionów określanych jako znajdujące się „w pułapce średniego dochodu” i którym grozi pozostanie w tyle pod względem rozwoju lub stagnacja;
- H. mając na uwadze, że 7. sprawozdanie w sprawie spójności wykazało istnienie enklaw ubóstwa, ryzyko rozdrobnienia terytorialnego i pogłębianie się różnic wewnątrz regionów, także w regionach względnie zamożnych;
- I. mając na uwadze, że w 7. sprawozdaniu w sprawie spójności podkreśla się, że „skutki globalizacji, migracji, ubóstwa i braku innowacji, zmiany klimatu, transformacji energetyki i zanieczyszczenia nie ograniczają się do regionów słabiej rozwiniętych”;
- J. mając na uwadze, że o ile polityka spójności odegrała zasadniczą rolę w ożywieniu gospodarki UE dzięki wspieraniu inteligentnego i zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu, o tyle inwestycje publiczne w UE są nadal poniżej poziomu sprzed kryzysu, gdyż zmalały z 3,4 % PKB w 2008 r. do 2,7 % PKB w 2016 r., a w niektórych krajach najbardziej dotkniętych kryzysem występują poważne luki;
- K. mając na uwadze, że 7. sprawozdanie na temat spójności jasno prezentuje wyniki polityki spójności w zakresie wzrostu, zatrudnienia, transportu, energetyki, środowiska, kształcenia i szkoleń, czego dowodzi wsparcie 1,1 mln MŚP w okresie programowania 2014–2020, prowadzące bezpośrednio do stworzenia dodatkowych 420 000 nowych miejsc pracy, pomagające ponad 7,4 mln bezrobotnych znaleźć zatrudnienie, a także pomagające ponad 8,9 mln osób zdobyć nowe kwalifikacje, co czyni z polityki spójności spoiwo scalające Europę;

Wartość dodana polityki spójności

1. uważa, że polityka spójności w nowym okresie programowania powinna nadal dotyczyć w odpowiednim zakresie wszystkich regionów Europy i powinna pozostać głównym publicznym instrumentem inwestycyjnym Unii Europejskiej, opartym na długoterminowej strategii i perspektywach oraz wyposażonym w budżet na miarę obecnych i nowych wyzwań, zapewniający osiągnięcie podstawowych celów tej polityki; podkreśla, że koncentracja polityki spójności wyłącznie na regionach najslabiej rozwiniętych utrudniałaby postępy w realizacji priorytetów politycznych w Unii Europejskiej jako całości;
2. podkreśla, że polityka spójności wnosi europejską wartość dodaną, przyczyniając się do rozwoju europejskich dóbr publicznych i priorytetów (takich jak wzrost, włączenie społeczne, innowacje i ochrona środowiska), a także do inwestycji publicznych i prywatnych, oraz że jest podstawowym narzędziem osiągnięcia traktatowego celu zmniejszania różnic z myślą o dążeniu do podwyższenia poziomu życia i ograniczaniu zacofoania regionów najmniej uprzywilejowanych;
3. potwierdza zdecydowane poparcie dla zarządzania dzielonego i zasady partnerstwa, które należy utrzymać i wzmocnić w okresie po 2020 r., a także do wielopoziomowego systemu rządzenia i zasady pomocniczości, które przyczyniają się do powstania wartości dodanej polityki spójności; podkreśla, że dodatkowa wartość tej polityki wynika przede wszystkim z możliwości uwzględnienia potrzeb państw pod względem rozwoju, a także potrzeb i specyficznego charakteru poszczególnych regionów i terytoriów, oraz z możliwości zbliżenia Unii do jej obywateli;
4. podkreśla, że dobitnym wyrazem europejskiej wartości dodanej jest Europejska współpraca terytorialna we wszystkich jej wymiarach (transgranicznym, transnarodowym i międzyregionalnym, wewnętrznym i zewnętrznym), jako przyczyniająca się do osiągnięcia ogólnych celów spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, a także solidarności; ponownie wzywa do zwiększenia udziału środków przeznaczanych na tę współpracę w budżecie polityki spójności, przy jednoczesnym usprawnieniu koordynacji między poszczególnymi programami, aby uniknąć powielania działań; przypomina o znaczeniu realizacji strategii makroregionalnych dla osiągnięcia celów polityki spójności;
5. odnotowuje, że wdrożenie polityki spójności w regionie może przynieść efekty zewnętrzne i mieć korzystne skutki bezpośrednie i pośrednie w całej UE dzięki m.in. zwiększonej wymianie handlowej, co umocni jednolity rynek; zwraca jednak uwagę na fakt, że korzyści te różnią się znacząco w poszczególnych państwach członkowskich, zależąc w szczególności od bliskości geograficznej i struktury gospodarek państw członkowskich;
6. podkreśla potrzebę opracowania metodyki szacowania „kosztu braku polityki spójności”, aby zapewnić dodatkowe wymierne dowody na europejską wartość dodaną polityki spójności, biorąc za przykład prace wykonane przez Parlament Europejski w odniesieniu do „kosztu braku działań na poziomie europejskim”;

Wtorek, 17 kwietnia 2018 r.

Wymiar terytorialny

7. odnotowuje, że miasta i obszary miejskie łączą w sobie z jednej strony większy wzrost, inwestycje i możliwości innowacji, a z drugiej – różnorakie wyzwania środowiskowe, gospodarcze i społeczne, m.in. z powodu skupienia ludności i występowania enklaw ubóstwa nawet w stosunkowo zamożnych miastach; podkreśla zatem, że zagrożenie ubóstwem lub wykluczeniem społecznym pozostaje kluczowym wyzwaniem;

8. podkreśla, że wzmocnienie terytorialnego wymiaru polityki spójności wymaga zwrócenia większej uwagi na problemy obszarów podmiejskich i wiejskich, z uwzględnieniem doświadczenia organów lokalnych i poświęceniem szczególnej uwagi miastom średniej wielkości w każdym państwie członkowskim;

9. podkreśla znaczenie wspierania obszarów wiejskich w całej ich różnorodności dzięki dowartościowaniu ich potencjału, promowaniu inwestycji w projekty wspierające lokalną gospodarkę, poprawę sieci połączeń transportowych, dostępność i bardzo szybkie sieci szerokopasmowe, oraz dzięki wspieraniu tych obszarów w pokonywaniu stojących przed nimi wyzwań, takich jak pustoszczenie obszarów wiejskich, włączenie społeczne, brak możliwości zatrudnienia, zachęcanie do przedsiębiorczości i przystępne mieszkania, zmniejszanie się liczby ludności, zanikanie wspólnot mieszkających w śródmieściach, obszary bez opieki zdrowotnej itp.; w tym kontekście podkreśla znaczenie drugiego filaru WPR we wspieraniu zrównoważonego rozwoju obszarów wiejskich;

10. apeluje, by przy określaniu priorytetów inwestycyjnych uwzględniać w większym stopniu niektóre szczególne cechy terytorialne, takie jak cechy regionów wymienionych w art. 174 ust. 3 TFUE, a więc regionów wyspiarskich, górskich, wiejskich, przygranicznych, najbardziej wysuniętych na północ, przybrzeżnych lub peryferyjnych; podkreśla, jak ważne jest opracowanie ukierunkowanych strategii, programów i działań przeznaczonych dla tych poszczególnych regionów czy nawet rozważenie możliwości zainicjowania nowych specjalnych programów działań za przykładem agendy miejskiej dla UE i paktu amsterdamskiego;

11. przypomina, że zgodnie z art. 349 TFUE szczególna strukturalna sytuacja gospodarcza i społeczna regionów najbardziej oddalonych uzasadnia stosowanie specjalnych środków, zwłaszcza w odniesieniu do warunków dostępu tych regionów do funduszy strukturalnych i inwestycyjnych; podkreśla konieczność kontynuowania wszystkich odstępstw mających na celu rekompensowanie niekorzystnych czynników strukturalnych, a także ulepszenia środków specjalnych dla tych regionów dzięki dostosowywaniu ich w razie potrzeby; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by uznały wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 15 grudnia 2015 r. za podstawę zagwarantowania właściwego stosowania art. 349 TFUE w odniesieniu do warunków dostępu do funduszy strukturalnych; w szczególności proponuje, by rozszerzyć przyznawanie specjalnych funduszy regionom najbardziej oddalonym na wymiar społeczny, utrzymać obecny poziom unijnego współfinansowania w tych regionach oraz lepiej dostosowywać koncentrację tematyczną; podkreśla że regiony najbardziej oddalone mają duży potencjał, np. jako obszary szczególnie nadające się do realizacji projektów eksperymentalnych;

12. uważa, że wdrożenie zintegrowanych strategii zrównoważonego rozwoju miast udało się i w związku z tym powinno się je umocnić i powtórzyć na innych obszarach w obrębie regionów, np. przez ustanowienie – obok celów tematycznych – zintegrowanego podejścia terytorialnego, jednak bez szkody dla koncentracji tematycznej; podkreśla znaczenie rozwoju lokalnego kierowanego przez społeczność, zwiększającego zdolność polityki spójności do angażowania lokalnych podmiotów; podkreśla, że konieczne jest przeanalizowanie możliwości wprowadzenia przygotowywania programów operacyjnych w oparciu o zintegrowane strategie terytorialne i strategie inteligentnej specjalizacji;

Regiony o średnim dochodzie: wspieranie odporności i zapobieganie pozostaniu w tyle obszarów szczególnie narażonych

13. podkreśla, że regiony o średnim dochodzie nie rozwinęły się w tym samym stopniu, co regiony o niskim (wciąż pozostające w tyle za resztą UE) i bardzo wysokim dochodzie, ponieważ utkwily w tak zwanej „pułapce średniego dochodu” z powodu zbyt wysokich kosztów w porównaniu z tymi pierwszymi oraz zbyt słabych systemów innowacji w porównaniu z tymi drugimi; zauważa, że poza tym regiony te charakteryzują się niestabilnym sektorem wytwórczym i wrażliwością na wstrząsy związane z globalizacją i wynikające z niej zmiany społeczno-gospodarcze;

14. jest przekonany, że istotnym wyzwaniem dla przyszłej polityki spójności będzie zapewnienie odpowiedniego wsparcia dla regionów o średnim dochodzie w celu m.in. utworzenia środowiska sprzyjającego inwestycjom oraz że polityka spójności musi zarówno zmniejszać różnice i nierówności, jak i zapobiegać pozostaniu w tyle obszarów szczególnie narażonych dzięki uwzględnieniu różnych tendencji, dynamiki i okoliczności;

Wtorek, 17 kwietnia 2018 r.

15. wzywa Komisję do rozwiązania problemów, z jakimi borykają się regiony o średnim dochodzie, które charakteryzują się słabym tempem wzrostu gospodarczego w stosunku do średniej w UE, aby wspierać harmonijny rozwój całej Unii; przypomina, że aby wspierać te regiony oraz zaproponować rozwiązania ich problemów, przyszła polityka spójności powinna odpowiednio obejmować, wspierać i uwzględniać je w następnym okresie programowania, w tym przez stworzenie i wdrożenie dopasowanych strategii, programów i działań; w tym kontekście przypomina o znaczeniu wskaźników uzupełniających PKB, aby przedstawić bardziej precyzyjny obraz warunków społeczno-gospodarczych tych konkretnych regionów; uważa, że należy zwrócić większą uwagę na wczesną identyfikację zagrożeń w celu zapewnienia, aby polityka spójności wspierała odporność regionów oraz zapobiegania pojawianiu się nowych różnic we wszystkich rodzajach regionów;

16. z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie przez Komisję projektu pilotażowego mającego na celu zapewnienie wsparcia indywidualnie dostosowanego do szczególnych wyzwań regionów, w których dokonują się przemiany przemysłowe; wzywa Komisję do wyciągnięcia wniosków z tego projektu pilotażowego i oczekuje, że przewidywane rezultaty zostaną jak najszybciej osiągnięte; uważa, że strategie inteligentnej specjalizacji mogą, dzięki całościowemu podejściu, zapewnić lepsze wsparcie tym regionom w ich strategiach na rzecz rozwoju oraz, w ujęciu bardziej ogólnym, mogą promować zróżnicowane wdrażanie na szczeblu regionalnym; mogą one również być wspierane poprzez dodatkową współpracę i wymianę wiedzy i doświadczeń między regionami; z zadowoleniem przyjmuje działania, takie jak inicjatywa Vanguard, na rzecz wykorzystywania strategii inteligentnej specjalizacji w celu pobudzenia wzrostu gospodarczego i modernizacji przemysłu na priorytetowych obszarach w UE;

17. podkreśla, że konwergencja społeczna i podatkowa przyczynia się do wspierania spójności, a jednocześnie poprawia funkcjonowanie jednolitego rynku; uważa, że odmienne praktyki w tej dziedzinie mogą stać w sprzeczności z celem spójności i w jeszcze większym stopniu mogą narażać obszary, które pozostają w tyle pod względem rozwoju, lub obszary szczególnie podatne na globalizację, i zwraca uwagę na ciągłą potrzebę, by regiony słabiej rozwinięte dorównały pozostałej części Unii; uważa, że polityka spójności mogłaby przyczynić się do wspierania konwergencji społecznej i podatkowej (wraz z konwergencją gospodarczą i terytorialną) za sprawą pozytywnych zachęt; podkreśla w związku z tym możliwość polegania na przykład na Europejskim filarze praw socjalnych; wzywa Komisję, by w większym stopniu uwzględniła ten aspekt w europejskim semestrze, aby wymiar społeczny polityki spójności był lepiej zintegrowany z polityką gospodarczą, a także by odpowiednio angażowała władze lokalne i regionalne w celu zwiększenia efektywności procesu oraz wzmocnienia odpowiedzialności w tym zakresie;

Obszary działania

18. popiera wysoki poziom koncentracji tematycznej w obrębie ograniczonej liczby priorytetów związanych z głównymi celami polityki europejskiej, przy jednoczesnym zapewnieniu instytucjom zarządzającym większej elastyczności w opracowywaniu ich strategii terytorialnych w oparciu o potrzeby i potencjał, po przeprowadzeniu konsultacji obejmujących wszystkie zainteresowane strony na szczeblu lokalnym i regionalnym dotyczących opracowywania umów partnerstwa; podkreśla, że zatrudnienie (w tym bezrobocie młodego pokolenia), włączenie społeczne, walka z ubóstwem, wspieranie innowacji, digitalizacja, wsparcie dla MŚP oraz przedsiębiorstw typu start-up, przeciwdziałanie zmianie klimatu, gospodarka o obiegu zamkniętym oraz infrastruktura powinny stanowić priorytetowe obszary w ramach przyszłej polityki spójności;

19. wyraża zadowolenie z powodu przyjęcia Europejskiego filaru praw socjalnych, który stanowi znaczący krok naprzód na drodze do zbudowania socjalnej Europy; ponownie podkreśla swoje zaangażowanie w EFS jako silną zintegrowaną część europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, w Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych oraz Europejski Korpus Solidarności z myślą o ich roli polegającej na stawianiu czoła wyzwaniom w zakresie zatrudnienia, wzrostu gospodarczego, włączenia społecznego, nauki i szkolenia zawodowego;

20. podkreśla, że w ramach przyszłej polityki spójności należy położyć większy nacisk na ochronę i wsparcie ludności oraz obszarów dotkniętych w negatywny sposób globalizacją (delokalizacja fabryk, utrata zatrudnienia), a także podobnymi tendencjami wewnątrz UE; wzywa do rozważenia w odnośnych przypadkach koordynacji funduszy strukturalnych i Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji w celu uwzględnienia, między innymi, relokacji wewnątrz UE;

21. zauważa, że narażenie na skutki zmiany klimatu jest bardzo różne w zależności od regionu; uważa, że europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne powinny być wykorzystywane w jak najbardziej skuteczny sposób, by pomóc UE w wypełnieniu zobowiązań wynikających z porozumienia paryskiego (COP 21), np. w odniesieniu do odnawialnych źródeł energii, efektywności energetycznej lub wymiany dobrych praktyk, w szczególności w sektorze mieszkaniowym, a także aby uwzględnić cele zrównoważonego rozwoju ONZ; domaga się, by umożliwić – przy uwzględnieniu zaistniałych okoliczności i zawsze w skoordynowany sposób – jak najszybsze uruchamianie instrumentów solidarności w przypadku klęsk żywiołowych;

22. zachęca do korzystania z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych w celu rozwiązywania w zrównoważony sposób problemów demograficznych (starzenia się populacji, niżu demograficznego, niezdolności do przyciągania lub zatrzymania odpowiedniego kapitału ludzkiego), mających wpływ na europejskie regiony w zróżnicowany sposób; podkreśla w szczególności potrzebę zapewnienia odpowiedniego wsparcia dla takich terytoriów jak niektóre regiony najbardziej oddalone;

23. wzywa do utworzenia na mocy art. 349 TFUE specjalnego mechanizmu finansowania na okres po 2020 r. w celu integracji migrantów w regionach najbardziej oddalonych, w większym stopniu dotkniętych presją migracyjną ze względu na specyfikę tych regionów, co przyczyni się do zrównoważonego rozwoju tych obszarów;

Wtorek, 17 kwietnia 2018 r.

24. jest zdania, że fundusze UE muszą być zgodne z Konwencją ONZ o prawach osób niepełnosprawnych i powinny nadal wspierać deinstytucjonalizację;

25. podkreśla potencjał dalszych inwestycji w dziedzinie kultury, edukacji, dziedzictwa kulturowego, młodzieży, sportu i zrównoważonej turystyki w zakresie tworzenia miejsc pracy, w tym przede wszystkim wysokiej jakości miejsc pracy dla młodych ludzi, zapewnienia wzrostu gospodarczego oraz poprawy spójności społecznej, przy jednoczesnym zwalczaniu ubóstwa i dyskryminacji, co ma szczególne znaczenie na przykład w odniesieniu do regionów oddalonych i najbardziej oddalonych oraz obszarów wiejskich; popiera rozwój branż sektora kultury i sektora kreatywnego, które są ściśle powiązane z innowacjami i kreatywnością;

Ramy programowania po roku 2020

26. podkreśla, że 7. sprawozdanie w sprawie spójności wykazało konieczność uwzględniania dodatkowych – obok PKB na mieszkańca, który powinien pozostać głównym wskaźnikiem – wskaźników do celów przydzielania środków i zapewniania dokładniejszego obrazu warunków społeczno-gospodarczych, odpowiednio do stwierdzonych problemów i potrzeb, w tym na szczeblu wewnątrzregionalnym; zwraca uwagę na znaczenie opierania się na wiarygodnych, aktualnych, uporządkowanych i dostępnych danych wysokiej jakości; w związku z tym zwraca się do Komisji i Eurostatu o dostarczenie możliwie najbardziej szczegółowych zdezagregowanych pod względem kryterium położenia geograficznego danych statystycznych mających znaczenie dla polityki spójności, aby w odpowiedni sposób ukazać potrzeby regionów w procesie programowania; wspiera stosowanie kryteriów socjalnych, środowiskowych i demograficznych, w szczególności stopy bezrobocia i wskaźnika bezrobocia młodzieży;

27. popiera wzmocnienie zintegrowanych podejść i zdecydowanie podkreśla, że EFS musi pozostać integralną częścią europejskiej polityki regionalnej z uwagi na swój zasadniczy wymiar spójności;

28. podkreśla, że dotacje powinny pozostać głównym instrumentem finansowania polityki spójności, ale uznaje, że instrumenty finansowe mogą stanowić skuteczną dźwignię i że wobec tego, jeśli generują one wartość dodaną, należy je promować, także w oparciu o stosowną ocenę *ex ante*; podkreśla jednak, że wykorzystywanie tych instrumentów nie może być celem samym w sobie oraz że ich skuteczność zależy od wielu czynników (charakteru projektu, obszaru lub ryzyka), więc wszystkie regiony – niezależnie od ich poziomu rozwoju – muszą mieć możliwość swobodnego wyboru najodpowiedniejszego sposobu finansowania; sprzeciwiałby się wszelkim wiążącym celom w zakresie stosowania instrumentów finansowych;

29. wzywa do uproszczenia warunków stosowania instrumentów finansowych i do ułatwienia koordynacji tych instrumentów z dotacjami z uwzględnieniem komplementarności, wydajności i realiów terytorialnych; podkreśla znaczenie potencjału administracyjnego i jakości sprawowania rządów, a także uzupełniającej roli, jaką odgrywają krajowe banki i instytucje prorozwojowe w ramach wdrażania instrumentów finansowych dostosowanych do lokalnych potrzeb; uważa, że konieczne jest zharmonizowanie w jak największym stopniu zasad w dziedzinie instrumentów finansowych, niezależnie od metody zarządzania; proponuje, aby w uzupełnieniu do istniejących już w ramach polityki spójności instrumentów finansowych promować także partycypacyjne instrumenty finansowe;

30. uważa, że powiązanie polityki spójności z gwarancją środowiska sprzyjającego inwestowaniu, skuteczności i prawidłowemu wykorzystaniu funduszy jest również pomocne w osiągnięciu celów polityki spójności, przy czym podkreśla, że nie można uczynić z polityki spójności narzędzia w służbie priorytetów niepowiązanych z celami tej polityki; podkreśla potrzebę stosowania uzgodnionego stanowiska w sprawie paktu stabilności i wzrostu dotyczącego elastyczności pod względem warunków koniunkturalnych, reform strukturalnych i inwestycji rządowych; uważa, że – jak podkreślono w rozporządzeniu (UE) nr 1303/2013 – należy przeprowadzić dokładną analizę środków łączących skuteczność europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych z należytym zarządzaniem gospodarczym, angażując w tę analizę wszystkie zainteresowane strony; uważa, że Komisja powinna rozważyć dostosowanie sposobu powiązania polityki spójności z europejskim semestrem w celu wzmocnienia wymiaru terytorialnego i społecznego europejskiego semestru i uwzględnienia innych czynników przyczyniających się do osiągnięcia celów spójności, takich jak realna konwergencja; wzywa Komisję, aby w tym kontekście i w ramach europejskiego semestru przyjrzała się regionalnemu i krajowemu współfinansowaniu w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz jego wpływowi na deficyty krajowe;

31. domaga się wzmocnienia strategii inteligentnej specjalizacji jako nowych możliwości inwestowania w potencjał długoterminowego wzrostu gospodarczego w kontekście szybkich zmian technologicznych i globalizacji; uznaje pozytywny wpływ warunków wstępnych, lecz podkreśla, że w niektórych przypadkach warunki te okazały się elementem zwiększającym złożoność i opóźniającym proces opracowania i wdrożenia programowania; przyjmuje do wiadomości uwagi Trybunału Obrachunkowego dotyczące warunków wstępnych zawarte w jego sprawozdaniu specjalnym nr 15/2017; wzywa Komisję, by rozważyła zmniejszenie, w stosownych przypadkach, liczby tych warunków i zwiększyła zgodność z zasadami proporcjonalności i pomocniczości w tej dziedzinie, wykorzystując przy tym w jak największym stopniu istniejące dokumenty strategiczne, które mogłyby spełniać przyszłe warunki wstępne; podkreśla, że warunki wstępne powinny być ściśle związane ze skutecznością inwestycji, przy jednoczesnym zapewnieniu równego traktowania wszystkich państw członkowskich;

Wtorek, 17 kwietnia 2018 r.

32. zauważa, że jakość i stabilność administracji publicznej, dla której wymogami wstępnymi są solidna edukacja, szkolenia i wsparcie doradcze na szczeblu lokalnym, nadal pozostają czynnikami decydującymi o rozwoju regionalnym i efektywności europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych; podkreśla potrzebę poprawy jakości zarządzania oraz zapewnienia dostępności wystarczającej pomocy technicznej, ponieważ mają one poważny wpływ na należyte wdrażanie polityki spójności i mogą znacznie się różnić w poszczególnych państwach członkowskich, co jest szczególnie widoczne na przykład w regionach słabiej rozwiniętych; wzywa w szczególności Komisję do oceny przyszłego programu JASPERS w świetle zaleceń Europejskiego Trybunału Obrachunkowego;

33. wyraża poparcie dla rozwoju polityki spójności w większym stopniu ukierunkowanej na wyniki i treści przez przejście od myślenia w kategoriach rachunkowości do myślenia w kategoriach wydajności oraz przez pozostawienie instytucjom zarządzającym większej elastyczności w zakresie sposobu osiągania celów, przy jednoczesnym poszanowaniu zasad między innymi partnerstwa, przejrzystości i rozliczalności;

34. uważa za konieczne kontynuowanie walki z oszustwami i wzywa do stosowania zasady zerowej tolerancji dla korupcji;

Uproszczenie polityki spójności

35. wzywa Komisję, by w przyszłych wnioskach ustawodawczych uwzględniła zalecenia grupy wysokiego szczebla ds. uproszczenia;

36. podkreśla konieczność zapewnienia ram gwarantujących stabilność prawa dzięki prostym, jasnym i przewidywalnym zasadom, w szczególności w dziedzinie zarządzania i kontroli, aby zapewnić właściwą równowagę między celami w zakresie wydajności i uproszczenia; wzywa, by w przyszłym okresie programowania zmniejszyć ilość przepisów i wytycznych (z zachowaniem ostrożności, tak aby zapewnić, w ścisłej współpracy z zainteresowanymi stronami, niezbędną ciągłość zasad i procedur, z którymi zaznajomione są zainteresowane podmioty i instytucje zarządzające); apeluje o tłumaczenie istotnych dokumentów na wszystkie języki UE oraz o unikanie w możliwie jak największym stopniu wszelkiego stosowania i interpretacji przepisów z mocą wsteczną; apeluje o jednolite ramy prawne oraz wytyczne dotyczące projektów transgranicznych;

37. podkreśla jednocześnie konieczność unikania nadmiernej regulacji oraz uczynienia z programów operacyjnych pełnoprawnych dokumentów strategicznych o bardziej zwięzłym i elastycznym charakterze zwrócić uwagę na wprowadzenie uproszczonej procedury ukierunkowanej zmiany tych dokumentów w toku programowania (np. w przypadku klęsk żywiołowych), aby w odpowiedni sposób reagować na zmieniające się realia na świecie i zapotrzebowanie regionalne;

38. wzywa do utworzenia prawdziwego zbioru jednolitych zasad dla europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, w tym dalszej harmonizacji wspólnych zasad dla instrumentów, które przyczyniają się do osiągnięcia tego samego celu tematycznego; uważa za konieczne usprawnienie postępowań o udzielenie zamówienia w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz przyspieszenie procedur udzielania pomocy państwa w sytuacjach, w których wymagana jest zgodność; wyraża poparcie dla jednolitego i bardziej spójnego traktowania funduszy europejskich zarządzanych bezpośrednio i funduszy spójności w sytuacjach, w których chodzi o pomoc państwa, oraz – w ujęciu bardziej ogólnym – wyraża poparcie dla zharmonizowanych zasad dotyczących europejskich instrumentów skierowanych do tych samych beneficjentów; podkreśla znaczenie zwiększenia komplementarności między polityką spójności a przyszłym unijnym programem w dziedzinie badań naukowych, aby objąć całość cyklu – od badań podstawowych do zastosowań komercyjnych; uważa, że należy zachować koncentrację tematyczną, aby umożliwić synergię między różnymi źródłami finansowania na poziomie projektu;

39. odnotowuje utworzenie grupy zadaniowej ds. pomocniczości i proporcjonalności i oczekuje od tej grupy roboczej przedstawienia konkretnych propozycji mających na celu zwiększenie zgodności z tymi zasadami w ramach polityki spójności; popiera zapewnienie stosowania tych zasad w celu rzeczywistego wielopoziomowego sprawowania rządów, które wymaga odpowiedniego wzmocnienia pozycji władz lokalnych i regionalnych oraz innych zainteresowanych stron;

40. ubolewa, że Komisja nie przedstawiła bardziej zintegrowanej oceny polityk przekrojowych oraz że synergie między różnymi europejskimi politykami nie są przedmiotem sprawozdań; domaga się ambitnych strategii, finansowania i działań, co zwiększy synergię z innymi funduszami UE i zapewni dodatkowe wsparcie finansowe; podkreśla, że należy jeszcze bardziej zoptymalizować synergię między europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi a innymi instrumentami, w tym Europejskim Funduszem na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), a także z innymi centralnie zarządzanymi programami, takimi jak „Horyzont 2020”, który stanowi uzupełnienie polityki spójności we wspieraniu badań i innowacji;

41. apeluje, by w przyszłości wymogi w zakresie programowania, wdrażania i kontroli europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych opierały się na zasadach zróżnicowania i proporcjonalności, a także na przejrzystych i sprawiedliwych kryteriach oraz by były zgodne z kwotami przeznaczanymi na programy, profilem ryzyka, jakością realizacji pod względem administracyjnym i wielkością udziału własnego beneficjentów;

Wtorek, 17 kwietnia 2018 r.

42. uważa, że relacje między Komisją i instytucjami zarządzającymi powinny przyjąć formę „paktu zaufania”; w tym kontekście przypomina o znaczeniu zapewnienia odpowiednich i funkcjonujących ram wielopoziomowego sprawowania rządów; zachęca Komisję, by doceniła wykonane już prace w zakresie dobrego zarządzania finansami publicznymi, wprowadzając zasady odznaczania instytucji zarządzających, które wykazały się zdolnością do zapewnienia zgodności z regulacjami; apeluje, by w dziedzinie kontroli w większym stopniu opierać się na zasadach krajowych i regionalnych tam, gdzie ich skuteczność została sprawdzona i potwierdzona;

43. wzywa do wzmocnienia zasady jednolitej kontroli, do przyspieszenia wdrożenia e-spójności oraz do rozpowszechnienia stosowania kosztów uproszczonych i znormalizowanych, ponieważ okazało się, że działania te są łatwiejsze w realizacji i nie powodują żadnych błędów; podkreśla potencjał digitalizacji w odniesieniu do działań związanych z kontrolą i sprawozdawczością; uważa, że należy ułatwić wymianę wiedzy fachowej poprzez utworzenie portalu wymiany wiedzy w celu wymiany dobrych praktyk;

44. wzywa Komisję, by przedstawiła pomysły, jak w ramach polityki spójności można lepiej reagować na nieprzewidziane zdarzenia; przypomina w tym kontekście o swoim postulatcie stworzenia pewnego rodzaju „rezerwy”, która mogłaby zapewnić regionom dodatkową elastyczność, nie zagrażając długoterminowym celom programów operacyjnych;

Szanse i wyzwania

45. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu przedstawionych niedawno przez Komisję scenariuszy dotyczących możliwych cięć budżetowych w odniesieniu do polityki spójności w ramach najbliższych wieloletnich ram finansowych, które to cięcia mogłyby spowodować wyłączenie wielu regionów z zakresu polityki spójności; domaga się utrzymania ambitnego budżetu odpowiedniego do wyzwań, przed którymi stają regiony, i apeluje, by nie czynić z polityki spójności zmiennej dostosowawczej; przypomina, że dla Parlamentu Europejskiego objęcie nią wszystkich regionów Unii stanowi kwestię niepodlegającą negocjacji; zwraca uwagę, że w teorii „grup rozwoju gospodarczego” podkreśla się znaczenie zróżnicowanego wsparcia dla wszystkich europejskich regionów – w tym regionów o bardzo wysokim poziomie dochodów, które muszą utrzymać swój konkurencyjny charakter w stosunku do światowych rywali;

46. uważa, że polityka spójności może pomóc w reagowaniu na nowe wyzwania, takie jak bezpieczeństwo czy integracja uchodźców objętych ochroną międzynarodową; podkreśla jednak, że nie można traktować polityki spójności jako lekarstwa na wszystkie kryzysy, i sprzeciwia się wykorzystywaniu środków w ramach polityki spójności do pokrycia krótkoterminowych potrzeb finansowych spoza zakresu tej polityki, przypominając, że ma ona na celu rozwój społeczny i gospodarczy Unii Europejskiej w perspektywie średnio- i długoterminowej;

47. zwraca uwagę na pozytywne wyniki EFIS, w ramach którego środki muszą być jednak inwestowane w sposób jeszcze bardziej przejrzysty i zgodny z przeznaczeniem; podkreśla, że polityka spójności i EFIS są oparte na różnych koncepcjach i celach, które w pewnych przypadkach uzupełniają się wzajemnie, ale nie zastępują – niezależnie od poziomu rozwoju poszczególnych regionów, zwłaszcza ze względu na fakt, iż EFIS, w przeciwieństwie do funduszy strukturalnych, opiera się głównie na pożyczkach; przypomina o znaczeniu odpowiedniego rozróżnienia EFIS i polityki spójności, a także określenia jasnych możliwości ich łączenia;

48. przypomina swoje zaangażowanie w zakresie długoterminowego okresu programowania; uważa, że jedyną rozsądną alternatywą dla aktualnego okresu 7-letniego są wieloletnie ramy finansowe trwające 5+5 lat, z przeglądem śródkresowym; wzywa Komisję do opracowania jednoznacznego wniosku ustanawiającego metody praktycznego wdrożenia ram finansowych w formule 5 + 5;

49. apeluje o podjęcie wszelkich wysiłków w celu uniknięcia opóźnień w programowaniu nowego okresu, aby zapobiec opóźnieniom w płatnościach i anulowaniu zobowiązań, co ogranicza pozytywne rezultaty polityki spójności; podkreśla znaczenie terminowego przedkładania wszystkich dokumentów dotyczących przyszłych ram prawnych we wszystkich językach urzędowych, aby dopilnować, by wszyscy beneficjenci otrzymywali na czas rzetelne informacje;

50. wzywa do poprawy komunikacji z obywatelami europejskimi, co pozwoli poszerzyć wiedzę społeczeństwa na temat konkretnych osiągnięć polityki spójności; zachęca Komisję, by doceniała rolę instytucji zarządzających oraz podmiotów realizujących projekty, które wprowadzają innowacyjne lokalne rozwiązania informujące o wynikach wykorzystania funduszy na poszczególnych obszarach; podkreśla, że należy poprawiać informację i komunikację nie tylko na dalszych etapach (osiągnięcia europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych), ale również na wcześniejszych (możliwości finansowania), w szczególności w odniesieniu do niewielkich podmiotów realizujących projekty; apeluje do Komisji i państw członkowskich o ustanowienie mechanizmów i szerokich zinstytucjonalizowanych platform współpracy, aby zapewnić lepszą widoczność i zwiększyć wiedzę w tym zakresie;

Wtorek, 17 kwietnia 2018 r.

51. uważa, że niektóre europejskie regiony są szczególnie narażone na konsekwencje wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z UE; podkreśla, że przyszła polityka spójności musi zminimalizować negatywne skutki brexitu dla pozostałych regionów Europy, i wzywa, by szczegółowo przeanalizować możliwość kontynuacji partnerstw w ramach współpracy terytorialnej;

o

o o

52. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
